

особенности и тенденции // К.А. Кушхова, Ф.З. Шогенова. – Современные проблемы науки и образования. – 2015. – № 1-1 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.science-education.ru/ru/article/view?id=18253> (Дата обращения: 18.04.2021). 2. Коджаспирова, Г.М. Словарь по педагогике / Г.М. Коджаспирова, А.Ю. Коджаспиров. – М. : ИКЦ «МарТ»; Ростов н/Д: Издательский центр «МарТ», 2005. – 448 с. 3. Пыстогова, Н.А. Изучаем ценностные ориентации: Методические рекомендации для педагогов образовательных учреждений и студентов педагогических ВУЗов // Н.А. Пыстогова. – Санкт-Петербург, 2018. – 55 с.

УДК 811.124+’373.6:546=161.3

БУНИНА П.Ю., студэнт

Навуковы кіраўнік - **БАУШЫНА Ю.У.**, ст. выкладчык

УА «Віцебская ордэна «Знак Пашаны» дзяржаўная акадэмія ветэрынарнай медыцыны», г. Віцебск, Рэспубліка Беларусь

ЭТЫМАЛОГІЯ ЛАЦІНСКІХ НАМІНАЦЫЙ ХІМІЧНЫХ ЭЛЕМЕНТАЎ

Уводзіны. На сучасным этапе развіцця навукі асабліва актуальнымі становяцца пытанні ўдасканалення тэрміналогіі. Першараднай задачай пры ўпарадкаванні галіновай тэрміналогіі з’яўляецца вывучэнне класіфікацыйных прыкмет, якія ляжаць у аснове назвы.

У любой мове намінацыі хімічных элементаў уяўляюць сабой вельмі спецыфічны пласт лексікі.

Любая намінацыя хімічных элементаў мае ў сваёй аснове прычыну або падставу, якую можна разглядаць як матывы для назвы элементаў. Яны могуць быць рознымі: гэта могуць быць асаблівасці саміх элементаў і іх уласцівасцяў.

Матэрыялы і метады даследаванняў. Мы вывучылі пэўную колькасць лацінскіх і рускіх назваў хімічных элементаў, вызначылі матывацыйныя прыкметы, якія ляжаць у аснове лацінскай і рускай намінацый хімічных элементаў, класіфікавалі дадзеныя назвы ў залежнасці ад этымалогіі.

Выкарыстоўваліся наступныя метады: апісальны, лінгвакультуралагічны, параўнальна-супастаўляльны, словаўтваральны.

Вынікі даследаванняў. У выніку аналізу лацінскіх і рускіх назваў хімічных элементаў былі выяўлены наступныя матывацыйныя прыкметы, якія ляжаць у аснове іх намінацый: вялікая колькасць назваў хімічных элементаў, як лацінскіх, так і рускіх, звязаны з геаграфічнымі і астранамічнымі аб’ектамі, міфалогіяй, першаадкрывальнікамі элементаў, уласцівасцямі элементаў. Разуменне матывацый і намінацый хімічных элементаў палягчае запамінанне назваў хімічных элементаў.

Заклучэнне. На дадзены момант не існуе агульнапрынятага дзялення элементаў па этымалогіі, таму мы прапанавалі сваё ўласнае. Мы падзялілі элементы на 5 груп па тэматыцы назвы: тапонімы; элементы, названыя ў гонар даследчыкаў, якія іх адкрылі; элементы, якія маюць міфалагічныя карані; элементы, якія атрымалі імя па іх уласцівасцях або па спосабе іх адкрыцця.

Прааналізаваўшы кожную канкрэтную групу, мы зрабілі наступныя высновы. Элементы-тапонімы называлі ў гонар геаграфічных аб’ектаў па некалькіх прычынах: альбо гэта месца непасрэднага выяўлення элемента, альбо навуковец хацеў паказаць значнасць гэтага месца для сябе і для навукі (Гафній, Палоній, Германій). Элементы, названыя ў гонар міфалагічных герояў, утойваюць адсылку на свае ўласцівасці. Навукоўцы XVIII-XIX стст. былі людзьмі вельмі эрудыраванымі, цікавіліся рознымі галінамі ведаў, не замыкаліся на сваёй спецыялізацыі і таму бралі назвы элементаў з міфаў (Тытан, Тантал). Мы заўважылі, што элементаў, названых у гонар навукоўцаў, няшмат. Усяго некалькі элементаў, напрыклад, мэндзялевій, былі названыя менавіта ў гонар хімікаў. Большасць элементаў названыя ў гонар фізікаў (Борый і Нільсборый). Элементы, чые назвы звязаныя з іх ўласцівасцямі, атрымлівалі

свое название по внешним приметам и после первых реакций над адаптивным речивым (Ртуць, Фтор).

Літаратура. 1. Абаеў У.І. Аб прычынах этымалагічнага даследавання / У.І. Абаеў. – Масква, 1996. – 284 с. 2. Увядзенская Л.А. Этымалогія / Л.А. Увядзенская. – Піцер, 2004. – 221 с. 3. Воліна В.В. Адкуль пайшлі словы: займальная этымалогія слоў / В.В. Воліна. – Масква, 1996. – 256 с. 4. Кандрашоў А.П. Хто есць хто ў класічнай міфалогіі / А.П. Кандрашоў. – Масква, 2002. – 358 с.

УДК 37.046

ВОРОБЬЕВ А.И., студент

Научный руководитель - **ДЕВЯТЫХ С.Ю.**, канд. психол. наук, доцент

УО «Витебская ордена «Знак Почета» государственная академия ветеринарной медицины», г. Витебск, Республика Беларусь

СООТНОШЕНИЕ ПОНЯТИЙ «СОЦИАЛИЗАЦИЯ» И «ПРОФЕССИОНАЛИЗАЦИЯ» В ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ НАУКЕ

Введение. Одной из особенностей современной психолого-педагогической науки является использование в ней научных понятий, содержание которых определяется и зависит от научной школы, в рамках которой они используются. Кроме того, разные, но близкие по смыслу понятия могут в своих значениях пересекаться или дополнять друг друга.

К таким многозначным и взаимопересекающимся понятиям относятся понятия «социализация» и «профессионализация», в этой связи, целью настоящего исследования являлось выявление этих понятий в контексте психолого-педагогических исследований.

Материалы и методы исследований. Материалом исследований служили научные труды, в которых одновременно использовались термины «социализация» и «профессионализация»; использовались теоретические методы изучения, сравнения и анализа научной литературы по означенной выше проблеме.

Результаты исследований. Одной из самых распространенных трактовок социализации является представление о ней, как об исторически обусловленном, осуществляемом в деятельности и общении процессе и результате усвоения и активного воспроизводства индивидом социального опыта. Как процесс интеграции индивида в общество социализация осуществляется в рамках различных социальных групп и институтов и предполагает принятие (усвоение) индивидом ценностей и норм этих групп и институтов; ввиду их многообразия, социализацию подразделяют по сферам человеческого бытия: гендерная, экономическая, правовая, профессиональная, политическая и т.д.. Социализация может протекать как в условиях воспитания, т.е. целенаправленного формирования личности, так и в условиях стихийного воздействия на развивающуюся личность различных, иногда противоположно направленных факторов общественного бытия. Личность включена в процесс социализации на протяжении всей своей жизни.

Важно, что все отечественные концепции социализации подчеркивают в ее процессе активный и деятельный характер личности.

В ряде работ социологов профессионализация отождествляется с уровнем развития профессиональных качеств человека и профессиональных групп или как процесс вхождения в профессиональную среду и получение в ней определенного социального статуса. Так, В.А. Цвык [4] рассматривает профессионализацию как адаптацию индивида к профессиональному сообществу, профессиональной среде, получение необходимых в профессии знаний, умений и навыков.

В значительной части педагогических исследований профессионализация рассматривается достаточно узко, как профессиональное обучение или профессиональное образование, и охватывает только период освоения профессии приблизительно с 15 лет, включая профориентацию. Практически профессионализация тождественна